

træderens personlighed. Reglen stemmer med hidtidig grønlandsk opfattelse.

Et mindretal (3) i straffelovskommissionen fandt under henvisning til den danske og andre straffelove, at det i disse love knæsatte princip, at straffen udmåles under hensyn til forbrydelsens grovhed og farlighed, ikke giver grundlag for at antage, at den grønlandske befolkning skulle have en anden opfattelse i dette spørgsmål. Mindretallet understregede, at det lagde vægt på, at dette udgangspunkt ikke på grund af teoretiske betragtninger udvandes gennem bestemmelsens formulering, ikke mindst under hensyn til, at forslaget ikke indeholder nogen parallel til straffelovens strafferammer, og at loven tilmed i væsentlig grad skal føres ud i livet af lægdommere.

Mindretallet foreslog følgende affattelse af stk. 2:

„Ved afgørelsen bliver der foruden til lovovertrædelsens grovhed og farlighed at tage særligt hensyn til gerningsmandens personlighed, navnlig med henblik på, hvad der skønnes nødvendigt for at afholde ham fra at begå yderligere lovovertrædelser“.

Den begåede forbrydelse vil altid være det, som i første række springer i øjnene, men det er en selvfølge, at dette faktum ikke behøver og efter hele forslagets princip ikke bør dominere en bestemmelse om foranstaltningernes formål.

Til § 87.

Hovedformålet med bestemmelsen er at fremhæve, at der må foreligge en lovovertrædelse af alvorligere karakter, for at man kan idømme særligt indgribende foranstaltninger. De hensyn, som yderligere må tages i betragtning ved anvendelsen af disse retsfølger, er angivet i reglerne om de enkelte foranstaltninger. Afgørelsen af, om de nævnte foranstaltninger kan idømmes, sker på grundlag af en bedømmelse både af lovovertrædelsen og af gerningsmandens personlighed. Der lægges vægt på et rimeligt forhold mellem gerning og retsfølge, men der er på den anden side bevaret et nødvendigt spillerum for domstolene med hensyn til foretagelsen af en individuel bedømmelse af gerningsmanden, og bestemmelsen svækker ikke den selvstændige betydning af reglerne om de enkelte foranstaltninger.

Til § 88.

Reglen svarer til den danske straffelovs §§ 13, stk. 2, 22, 23, stk. 1 og 84, stk. 1 nr. 2—9.

I nr. 6 medtages enhver forsøgssituation, men hovedvægten lægges på tilbagetræden ved ordet „navnlig“. Man har ikke fundet det fornødent at medtage en særlig regel om objektivt tjenlige afværgelseshandlinger som i den danske straffelovs § 22.

Nr. 9 er en bredt formuleret bestemmelse, der navnlig skal dække de i straffelovens § 85 omhandlede situationer af formindsket strafværdighed. Dette område er iøvrigt i et vist omfang dækket allerede i § 88, nr. 3. Man finder ikke tilstrækkelig anledning til at foreslå nogen til straffelovens § 85, stk. 1, pkt. 2, svarende regel om selvforskyldt beruselse. Det må i overensstemmelse med de i forslaget nedfældede principper afhænge af en bedømmelse af gerningsmandens hele personlighed og omstændighederne i forbindelse med gerningen, hvilken foranstaltning eller hvilke foranstaltninger man skal anvende overfor den person, som har handlet i selvforskyldt beruselse.

Til § 90.

Ved alle foranstaltninger med undtagelse af advarsel, bøde og konfiskation opstår spørgsmålet om deres varighed. Forslagets §§ 90 og 92 tager stilling hertil. Der åbnes mulighed for idømmelse af en foranstaltning på ubestemt tid eller en af retten fastsat længstetid, der højst kan være 10 år. Det vil ikke ved dommen være endeligt afgjort, hvor længe foranstaltningen reelt skal opretholdes.

Man har overvejet, om det ikke i visse tilfælde kan være praktisk at idømme tvangsarbejde tidsbestemt, f. eks. for et tidsrum af 3 måneder. Denne fremgangsmåde kunne tænkes anvendt overfor personer, der har begået mere ordinære lovovertrædelser, og overfor hvem ingen særbehandling er indiceret.

Man har dog ikke fundet tilstrækkelig anledning til at gøre et sådant brud på de principper, hvorpå forslaget hviler. Der kan i første række henvises til, at det i Grønland vil være naturligt og tilstrækkeligt at idømme bøde for en lang række lovovertrædelser, som i Danmark medfører kortere frihedsstraffe.

Hvis lovovertræderen ikke har bopæl i Grønland, kan der iøvrigt jfr. § 112 ved dommen træffes bestemmelse om udvisning. Der synes ikke at kunne ske nogen skade ved, at afgørelsen lyder på en længstetid, selvom det på afgørelsens tid synes klart, at man må udnytte denne længstetid fuldtud.